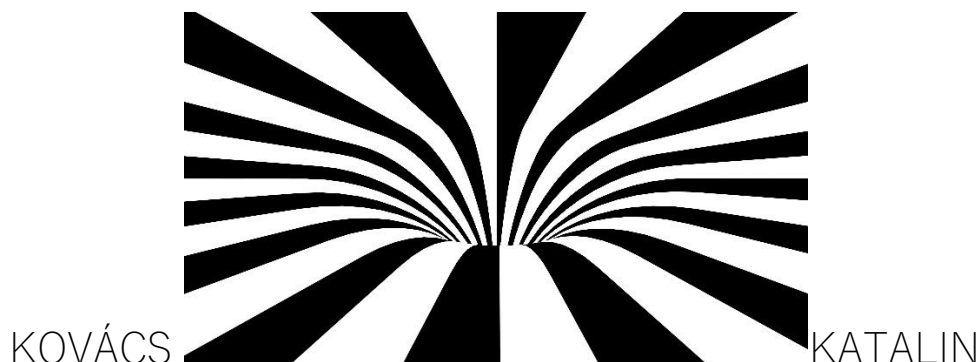

Lány

a parton

A lány a parton én vagyok. Nem áll jól nekem a kétségbeesés. Borzalmasan festek, - nem úgy, mint azok a Rembrandt-tulipánok, amiket tegnap hoztál. Bizarr színátmenet, meg kell hagyni, így akartad kifejezni, hogy a rózsaszín haj mégsem volt olyan jó ötlet. Tudom. Te viszont tudomást sem akarsz venni arról, hogy az ecsetet tartó kéz oldhatja e színeket, dacolhat a szemmel, ha az mászt lát, szabadon húzhat lilát, kéket, barnát. Bántasz azzal, ahogy rendre ragaszkodsz a szigorú valósághoz. Felskiccelt vázlat vagyok, csak egy lány a kartonon, nem hófehéren, ami nem sárgul be idővel, csak egy hullámoson. Most megleplek, nézd! - új témával *szolgálok neked*: hullám a hullámok közt. Holtan adom a hírnevet, színezz ki kedvedre, hadd lássam magam, most már igazin! Kék leszek?

Lebegek.

Sosem értetted szavaim némaságát, őrzöngve, vörös fejjel, fröcsögő nyállal olvastad rám bűnömet: ARTIKULÁCIÓÓÓÓ. Mint egy modern Maunika-show. Bezártál. Kartonvárosba. Zárd ki, - mondtad - menni fog! Dehogyan ment, még több jött. Nevettél. Exponálj inkább, rövid zárral, - kértelek - szándékosan hívj elő. Pillanatképként tárolj el engemet. Nevettem. Explicit emlékezet, ez legyenek.

Legyintettél.

Megrögzött művész vagyok drágám, világos? – ezt hosszan ecsetelted és jól belém is verted – s én hinni akartam. Benned elmerülni – „Nagy levegő!”, s már ki is nyomtál is egy adag bíborszínt a palettára. Meg egy kevés karmazsint. Aztán összemostad. Most melyik, melyik? Összefolynak. A szemem előtt zajlott minden, mégsem láttalak. Profán módon maszatoltál.

Levetkőztél. – Lecsupasztottam lelkeket.

Közösen hoztuk össze az élményt, de elhaltak a vágyak, melyeket belém ültettél. Nem jól ágyasztunk meg nekik. ~Jó hogy jöttél kár, hogy mész ~ - hallom, ahogy kajánul, teli tüdőből éneked újra meg újra, s zabolátlan örvényként magadba szippantasz mindent, mi bennem evilági. FULDOKLOM! Hát nem látod, elszívsz minden életet, súrolsz, súrlódsz, idegpályákat tépsz fel, sebeket hagysz hátra, én pedig egyre mélyebbre süllyedek. Már nincs erőm. Elmegyek. Céltalan lépek, vánszorog az idő, fellegek gyűlnek, elered az eső. Halkan dúdolok ~tulipán, kicsi tulipán~ – de már csak úgy ellehelem

az egészet. Gyenge diktátor vagy, látod? Elengedtél. Itt (meg)nyugszom. Vérem a Duna -
transzfuzionálunk. Eddig csak a felszín karcolgattuk, most egyé válunk.

a testem tiszta

víz, víz, víz

gondolataimba(n)

merülök, merülök, merülök

nem tudom lehetne-e

egy kicsit még nedvesebb

szétázott arcom

leperreg

•

•

•

•

•

•